

Bayer Zsolt

Bencsik András

Lovas István

TÓTH GY. LÁSZLÓ

Politikai és közéleti abszurditások

Különböző emberjogi, kisebbségvédő és balliberális értelmiségi csoportok az őket ért vélt sérelem elszenvedése után általában azzal fenyegetőznek, hogy külföldi fórumokhoz fordulnak orvoslásért, megértésért, támogatásért. Szándékuk bejelentésével akaratlanul is azt sugallják, hogy létezik egy magasabb erkölcsiséget képviselő világ, amihez képest Magyarország egy lakhatatlan, erkölcstelen, kulturálisan elmaradott térség: egy bennszülöttek által uralt, züllött banán-köztársaság.

A következőkben nem kívánunk a morálisan hanyatló nyugati civilizáció válságjelenségeinek tanulmányozásában elmélyülni, mindössze két elgondolkodtató eset rövid leírására vállalkozunk.

Az alábbi sorok szerzője Daniel Cohn-Bendit, a 68-as baloldali zavargások egyik főszereplője, ma az Európa Parlament megbecsült tagja. Íme az idézet: „Gyakran előfordult, hogy néhány gyerek kinyitotta a szliccemet, és elkezdett simogatni. A körülményektől függően mindig másként reagáltam, de vágyaik problémát okoztak nekem. Megkérdeztem tőlük: miért nem játszatok egymással? Miért engem választottatok, és nem a többi gyereket? De amikor ragaszkodtak hozzá, akkor én simogattam őket. Emiatt perverz magatartással vádoltak.” Bár a kisebbségek és a másság korát éljük, azt talán még a legmegátalkodottabb szabad demokrata vagy szocialista haladó értelmiségiek sem gondol(hat)ják komolyan, hogy a gyerekek már csak ilyenek: ahogy meglátnak egy tanítóbácsit, ösztönösen a szliccéhez nyúlnak... Ahogy ez szegény Cohn-Bendittel történt. Ez a profi, pedofil politikus a tavalyi választási időszakban az MSZP és az SZDSZ mellett kampányolt Budapesten. A tekintélyes férfiú(?) véleményére a balliberálisok ma is sokat adnak. Legutóbb a Népszabadság és a Szombat publicistája, Seres László idézte Cohn-Bendit mint mértékadó, komoly személyiséget.

Nem sokkal szebb történet Roman Polanskié sem. Ő 1977. március 10-én Jack Nicholson házába csábított egy tizenhárom éves kislányt, azzal az ígérettel, hogy fényképet készít róla: Ehelyett megerőszakolta, majd szodómiát is elkövetett a kislányon, akit előzőleg leitatott és metahualone (metakvalon) tablettával elkábított. Szakértők szerint Roman Polanskira minimum 25 évi börtön várt, ám ő kihasználva, hogy előzetes letartóztatásából – óvadék ellenében – szabadlábra került, villámgyorsan Franciaországba szökött. A zsidó származású rendező azóta elkészítette holokauszt-filmjét, az Oscar-díjjal kitüntetett Zongoristát. Polanski a film magyarországi bemutatóján találkozott – többek között – Mádl Ferencel is. Az Uránia Nemzeti Filmszínházban

rendezett bemutató bevételeit a rendező a nemsokára megnyíló budapesti Holokauszt Múzeumnak ajánlotta fel. Polanski az Oscar-díjat nem vette át, mert az Amerikai Egyesült Államokban az ellene kiadott elfogatási parancs a mai napig érvényben van...

Nem állítható tehát, hogy az egyenlők között sehol ne lennének egyenlőbbek. Akiket más mércével mérnek. Pedig „az igazi demokráciában nincsen kettős mérce. Ez csak az erőszakkal jelenik meg s valójában már egyfajta diktatúra jelle. A kettős mérce ideológiai megalapozást H. Marcusénak, a frankfurti szociológiai iskola képviselőjének »represszív tolerancia« tézisében kapott – mint arról W. Waldstein, a Zeit-Fragen című folyóirat 2000. évi szeptemberi számában beszámolt. Marcuse szerint a baloldali mozgalmak felé maximális toleranciát kell tanúsítani, a jobboldal felé – még a gondolat, a vélemény és a szó ellen is – kíméletlen intoleranciát. A mindennapi életben ezzel így találkozunk: én megkövetelem tőled a toleranciát, de hogy én hogyan viselkedem, ahhoz neked semmi közöd. Egyébként Marcuse az – a Cambridge Enciklopédia szerint –, aki egy ideig az USA titkosszolgálatának is dolgozott.” (Az idézet Rókusfalvy Pál: A nemzet értékrendje című most megjelent kötetéből való.)

Senki sem vitathatja, hogy a magyar baloldal mindig Marcuse antidemokratikus és demagóg instrukciói szerint járt és jár el.

„Az SZDSZ tavaly ünnepelte 15. születésnapját. Ezt politikai köpönyegforgatás nélkül érte meg. (Interjú Demszky Gáborral, Magyar Hírlap, 2004. január 10.) Ezt írjuk le még egyszer és olvassuk el többször: „Az SZDSZ tavaly ünnepelte 15. születésnapját. Ezt politikai köpönyegforgatás nélkül érte meg.” Minden túlzás nélkül megállapíthatjuk: Demszkytól Göbbels is sokat tanulhatott volna.

A rendszerváltozás óta Magyarországon másodszor van kormányon a baloldal: a posztkommunista-szocialisták szövetségese ismét a balliberális SZDSZ. Miután – lényegét tekintve – mindkét párt az MSZMP egyik utódpartjának tekinthető, így semmi meglepő nincs a késői kádárizmus feltámadásában. Bárándy Péter igazságügy-miniszter e korszak szellemiségének tipikus megtestesítője. Akárhogy igyekszik a jogállami normák betartására, megnyilvánulásai mindig közelebb állnak egy politikai nyilatkozathoz, mint egy semleges szakértő jogértekezéséhez. Legutóbb a Tilos Rádió

előtti tüntetés utáni zászlóégetéssel kapcsolatban a Magyar Televízió Nap-kele adásában tett igencsak vitatható megállapításokat. A tüntetésen történeteket – bizonyítékok nélkül – tudatosan felépítettnek nevezte, ideértve az izraeli zászló égetését is. Bárándy szerint a zászlóégetést nem lehet kiagradni abból a közegből, amelyben az megtörtént. Beszért arról is, hogy a zászlóégetés „bizonyos körülmények között alkalmas lehet arra, hogy másokban ilyen aljas indulatot keltsen, vagy pedig a már meglévő ilyen indulatot átalakítsa cselekvéssé vagy a cselekvés veszélyét idézze föl.” Megítélésünk szerint nem túl szerencsés, ha a hivatalban lévő igazságügy-miniszter bármilyen nyilatkozatot tesz a tárgyalás és az első bírói ítélet meghozatala előtt. Bárándy Péter helyzetértékelését különösen vitathatóvá teszi, hogy a zászlóégetésre állítólag a tüntetés vége után kb. 50 perccel került sor. A polgári körök által szervezett esemény ekkor már régen véget ért. Ebben az esetben vajon hogyan tudná bizonyítani Bárándy úr a tudatosságot? Az meg már Bárándy úr szakmai és etikai alkalmasságát felvető kérdés, hogy az igazságügy-miniszter megvédte a bírói kar egészét alaptalanul megvádoló és rágalmozó politikai-közéleti provokátort, akit egyszerűen szabadgondolkodónak minősített.

Elméleti problémák sokaságát sikerült megoldaniuk a Haldó kormányzás című kétnapos budapesti konferencia résztvevőinek. Például: ha két család azonos jövedelmű, az kapna több támogatást, ahol több gyerek van. Ha viszont a gyermekek száma egyenlő, akkor az a család kapna nagyobb összegű támogatást, amelyiknek kisebb a bevétele. A konferencián felszólalt a fölöslegesügyi kormánypolitikusok egy része. Beszért Szekeres (Mosolygós) Imre, aki hivatalosan a népesedéspolitikáért felelős szocialista államtitkár. Úgy tűnik, Szekeres Imre megunt a parkolópályán való közlekedést és lassan ismét ráhajt a főútvonalra. Ő az a politikus, aki közvetlen munkatársa volt egy Pap János nevezetű kádárista belügyminiszter-helyettesnek, egykori veszprémi tanácselnöknek és párttitkárnak. Pap János 1956 után „a megye kommunistái, becsületes dolgozói” nevében tiltakozott az ártatlan Brusznai Árpád ügyében hozott enyhe ítélet ellen, ugyanis első fokon „csak” életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték a vádlottat. Szekeres Imre tanítómestere és társa a forradalmi munkásmozgalomban eredményesen kért súlyosabb büntetést: Brusznai Árpádot kivégezték. A gyilkosságot évtizedekig dicsérendő és haladó cselekedetként tartották nyilván.

Az érdeklődők természetesen hallhatták a baloldal ideológusát, Gyurcsány Ferenc minisztert is, aki a szegényekért aggodott. Lévai Katalin esélyegyenlőségi és tárca nélküli miniszter ezúttal is férfiasan határozott volt. Kijelentette: Magyarország „nem lehet és nem is lesz a kirekesztés, a jégheg özén és a gettók országa”. Erre valószínűleg ő, az MSZP és az SZDSZ a garancia. Akárcsak a beígért jóléti fordulatra.

A megújulás komolyságát jelzi, hogy olyan kitűnő haladó baloldaliak is jelen voltak a tanácskozáson, mint Vadász János, Ágh Attila stb. A híradások nem szóltak arról, hogy Lévai Katalin új munkatársa – a homoszexuális, református lelkésznek készülő –, Gábor jelen volt-e.

Parti Nagy Lajos kilépett a Magyar Írók Szövetségéből. A kiváltó ok Döbrentei Kornél beszéde a Tilos Rádió elleni tüntetésen. Ismerve a két irodalmár munkásságát, valószínűleg

nem tévedünk nagyot, ha azt állítjuk, hogy Parti Nagy Lajos ezzel a cselekedetével írta be magát a magyar irodalomtörténetbe, míg Döbrentei Kornél a verseivel.

Kommentár nélkül

„TGM és TGYL csupán egymás fürdővizét szüröcsölik, egymás farvizében pancsolnak.” (Göllner András: A kecske és a mosonó, Élet és Irodalom, 2003. október 10.)

„A vallásháborús szándéokra nemcsak a kósza pletykák és a jobboldali interpretációk utalnak, hanem a fakardok tövéhez bigyesztett jobbikus csasztuska is. Eszerint az akció célja a karácsony értelmén való elgondolkozás elősegítése lett volna. Az ünneppfilozófiai meditációra azonban egy másfél voltos elemtől gógicsélő kaucsukbaba is alkalmasabb lett volna, mint a nagypénteki gyilkossághoz használt kivégzőeszközhöz. (...) Saját kertjében például állíthat (keresztény stílmagyarul szólva) akár évig érő paszulykeresztet is.” (Majsai Tamás: Heródesek járták be Magyarországot, Magyar Narancs, 2004. január 8.)

„A végpontok lassan összeérnek. S amikor összeérnek, már senki sem lesz képes megkülönböztetni Barangót Gazdag Istvántól, Vásárhelyi Máriát Lovas Istvántól. A körben minden összeér.” (Malgot István: Nulla tolerancia... Szövetség, 2004. január 23.)

A magyarok „egy apakomplexustól szenvedő, szadomazochista perverzió hatalmába került kelet-európai kisállam lelkiségének hordozói, mely nem tud megenni a nagy elnyomók és a kisebbségi problémák bűnbakja nélkül.” (Kertész Imrét idézte Szántó Gábor, Helsingin Sanomat, 2004. január 2.)

„Még az amerikai demokrácia sem jöhetett volna létre az indiánok megsemmisítése nélkül. Ezekben az esetekben a magasabb végső cél igazolja az elérésükhöz szükséges kegyetlen eszközöket. (...) Az izraeli arabok időzített bombát jelentenek, demográfiai és biztonsági okokból egyaránt. (...) Az öngyilkos merényletek szerintem nem elszigetelt akciók, hanem a palesztin nép legmélyebb érzelmeiből következnak. (...) Próbálok realista maradni. Tudom, hogy amit mondok, az nem felel meg a politikailag korrekt szabályainak, de a politikai korrektség úgy is csak tévútra visz. Akadályoz a tisztánlátásban. (...) Az arab világ, ahogy ma látjuk, barbár.” (Benny Morris izraeli történész, Élet és Irodalom, 2004. január 23. Eredeti interjú: Haaretz, január 9.)

„A gyűlöletbeszédről kiváltképpen sarokba szorított politikai és üzleti bulimesterek és az előítéletek által sújtott kisebbségek ellen hecbrigádokat szervező, többnyire írástudatlan írástudók és álpolitikusok szoktak locsogni. A politikailag és társadalmilag elnyomott tömegek és az előítéletektől sújtott kisebbségek védelméhez mélyről jövő tolerancia kell, de ez aligha fejlődhet ki az olyan gyűlölet nélkül, amely Shelley művéből és személyéből árad.” (Eörsi István: A toleranciáról, Magyar Hírlap, 2004. január 4.) ■